

som ere udgaaede fra „Hebron“, intet at vide om, hvilke Resultater der er opnaaet ved den Opdragelse, Fru Bransholm har øvet overfor dem, og den Opdragelse, de senere have faaet hos en hel Del af de Folk, hos hvilke de have tjent. Jeg har haft Lejlighed til netop at paavise, at den Opdragelse, hvis man da kan kalde det Opdragelse, det, som Pigerne faa paa „Hebron“, og den Behandling, der bliver dem til Del, ikke hos alle, ikke hos de fleste, men hos enkelte af deres Husbønder, de Forhold, de leve under, det Pariastempel, disse Piger faa, gør, at naar de komme fri for Fru Bransholms Værge, er det som vilde Mennesker, at de styrte sig ud i Livet. Det er utvivlsomt, at adskillige af de unge Piger, der komme til „Hebron“ for at opdrages og oplæres til at blive gode Kvinder, i Modsætning til, hvad der var Maalet, blive alt andet.

Vi savne, siger jeg, en Paavisning af, hvorledes det er gaaet alle de unge Piger, der ere udgaaede fra Fru Bransholm; thi hvis vi fik en saadan Paavisning, vilde man kunne danne sig et Begreb om og forstaa dette enkelte isolerede Tilfælde med Veronika. Det kan i hvert Fald ikke omtvistes, at den Opdragelse, som Veronika har faaet hos Fru Bransholm, og den Behandling, hun har faaet hos vedkommende Gaardmandskone, hvor hun har tjent, ikke har været egnet til egentlig at styrke hendes moralske Forsætter. Det varer jo ikke ret mange Dage, efter at hun er kommen til København, før hun glider ud. Det kan ikke være Hjemmet alene, der er Skyld deri, det maa være dette, at det i Virkeligheden er en ganske overfladisk, religiøs Dannelse, de vedkommende unge Piger have faaet. Nu oplæser den højtærede Justitsminister en Politirapport om det Hjem, Veronika havde paa Christianshavn. Men hvis der blev oplæst en Politirapport om det Hjem, Veronika havde ude paa Lille Brusen, saa vilde Skildringen heraf ikke blive synderlig anderledes end af Hjemmet paa Christianshavn, det er et Spørgsmaal, om den ikke vilde blive værre. Et mere modbydeligt og svinsk Rum end det, Veronika havde at ligge i derude, skulde man lede om, og det var saaledes, at hun ikke alene i den sidste Tid, men gentagende fra Karlens Side — og de skiftede hyppigt Karle — var Genstand for sjofle Tilmærkelser. Det var ligeegyldigt for Fru Bransholm, hvorledes denne Pige blev behandlet. Hun klagede Gang paa Gang til Fru Bransholm og bad om at faa en anden Plads, hun bad om at faa Plads paa Store

Brusen, og der foreligger netop — det vil den højtærede Justitsminister vide — en Erklæring, ikke som jeg har faaet af den paagældende Gaardmand eller Forpagter, men en Erklæring, som Opdageren Carlo Olsen har afæsket ham, og af den fremgaar det, at han syntes godt om Veronika og gerne vilde have hende i sin Tjeneste. Han har bedt Fru Bransholm om at faa hende, bedt Veronika om at komme der, men Veronika maa ikke komme fra en daarlig Plads, hun har. Ja, det er fortvivlede Forhold, under hvilke den unge Pige er kommen til København, men de Forhold, hun kom fra i Nærheden af Holstebro, vare ikke bedre, og naar hun glider ud saa hurtigt, som hun gør, da hun kommer herind, er det, fordi hun i de senere Aar netop i denne daarlige og sørgelige Plads ikke har faaet nogen Støtte til at føre en virkelig god og pæn Tilværelse som ung Pige.

Jeg vil forresten gerne ved Omtalen af Veronika sige, at naar den højtærede Justitsminister under sin Omtale af, at hun som Feriebarn skulde være kommen paa „Hebron“, siger, at „Kristelig Forening“ har vel ikke haft Raad til at skaffe hende en almindelig Billet og derfor ladet hende rejse paa en Fribillet, saa synes jeg, det er for tarveligt et Forsvar for den Maade, hvorpaa man har baaret sig ad overfor Veronika. Stillingen er den, at Veronika, denne 12-aarige Pige, faar intet at vide om, at hun skal over paa en Opdragelsesanstalt, men det bliver sagt til hende, at hun skal paa Feriebesøg i Jylland sammen med de andre Piger. Hun bliver udstyret med Billet fra Skolen og med Returbillet, der lyder paa 5. August. Men da den 5. August kommer, rejse de øvrige Feriepiger, men hun bliver tilbage. Saa er det, hun løber bort fra Anstalten til Stationen, bliver indhentet og bliver riset af Fru Bransholm. (Fy! fy! fra Tilhørerne).

Formanden: Jeg maa advare Tilhørerne mod at give Bifalds- eller Misbagsytringer til Kende, da jeg i modsat Fald maa se mig nødsaget til at afbryde Mødet og genoptage det uden Tilhørere.

Sabroe: Det forekommer mig at være ganske uanstændigt at lade denne unge Pige rejse her fra København til Jylland paa den Maade. Man maa ikke narre disse unge Piger, lige saa lidt som Drengene, naar de skulle paa Opdragelsesanstalt. Man maa give dem Besked, men selvfølgelig ikke skræmme dem, dertil er der ingen